

НА ПРЭМІІ ІМЯ ЯНКІ КУПАЛЫ І ІМЯ ЯКУБА КОЛАСА ЛЯ САМЫХ ВЫТОКАЎ

У Маладзечна створаны хор работнікаў міліцыі. Кіруе навуковым выкладчыкам музычнага вучылішча Э. Ледзевіч.
Аматары спеваў добра зарэкамендавалі сабе з першых канцэртаў. Асабліва папулярнае выступленне выступленне спявакоў-салістаў Н. Сяліцкага, А. Мясніскага.
Зараз работнікі міліцыі рыхтуюць праграму для агляду мастацкай самадзейнасці. Вы бачыце хор на рэпетыцыі.

ЧАСОПІСЫ У 1965-М

БЕЛАРУСЬ

Кажуць: статыстыка рэч сумная. І ўсё ж разам з аб'явамі часопіса мне хочацца пацэць з радзінчымі статыстыкамі. За мінулы год чытачы «Беларусі» сустрапі на не старонках больш за 400 імён аўтараў. Сярод іх — амаль 60 імён пісьменнікаў, празаікаў, паэтаў, крытыкаў, драматургаў. Многія аўтары паведальні ўжо радзінчымі і тэмы сваіх новых твораў. І ўсе яны надзвычай цікавыя.

«Беларусь», калі можна так сказаць, — часопіс малых літаратурных форм. Мы звычайна друкуем кароткія апавяданні, навілы, вершы, аднаактныя п'есы, байкі, нарысы. І ў наступным годзе ў нас выступіць апавядальнік П. Пестрак, Я. Брыль, Р. Сабаленка, А. Пальчэўскі, І. Грамовіч, І. Чырныяў, В. Хоменчанка, У. Дамашэвіч, А. Савіці. Упершыню чытачы пазнаёмяцца з праблемамі Вялікай Мысліцы, які працуе на Мінскім заводзе аўтаматчных ліній, і галымічана Віктара Саманюка.

Звяжкі ў аддзел паэзіі «Беларусі» даяі П. Броўка, П. Панька, С. Грахоўскі, А. Вяліч, А. Валогін, К. Кірзэнка, А. Знонкі, М. Хведаровіч, Э. Агняцэв, С. Шушыквіч, Е. Лось, Д. Біэль-Загітэва. Песні для самадзейнага калектыву пішуць драматургі А. Махан, Ул. Нарбд, А. Скрыпка. Мы будзем друкаваць таксама лепшыя творы пачатковых аўтараў — удзельніцаў наядунага творчага семінара ў Мінску, членаў абласных і раённых літаратурных аб'яднанняў.

Цэлю старонку, а то і больш, часопіс адае ў кожны нумар крытыкай і рэцэнзентам. На нашай асцяжнай паліцы стаць прызначаная для рэцэнзавання новых твораў А. Асіпенкі, М. Луканіна, Я. Васіленкі, І. Шамякіна, Я. Скрыгана, Я. Брыля. Спіс гэтых аўтараў, будзе падавацца. Апрачэ рэцэнзіі, мы збіраемся змяшчаць літаратурныя агляды і кароткія аналізы, заводзім новы раздзел «Кніжкі для чытача».

«Беларусь» мае намер, к і раней, даваць публікацыі архіўных літаратурных матэрыялаў, дакументаў, друкаваць пароды і эпіграмы, ілюстрацыі сяброўскімі шаржамі, прыказкі, прымаўкі і высловы.

Аператыўнасць часопіса ў многім вызначаецца нарысамі. Галоўныя героі твораў гэтага жанру — сучаснікі, творцы камуністычнай яны. Напрыклад, навагодні «зачыны» пад рубрыкай «Людзі вайлікі хіміі» робіць нарыс пра салгерскага шахцёра, дэпутата Вярхоўнага Савета СССР Л. Булгака. А калі ад Салгерска прывесці на карце рэспублікі лініі да герояў іншых нашых нарысаў, карта будзе спаласавана ва ўсіх кірунках: усюды — на поўдні і поўначы, на ўсходзе і захадзе — вець вартыя увагі нарысы людзі: кімкі, будаўнікі, механізатары, агра-

номы, даяркі, палыводы. Разнастайная па тэматыцы будзе наша публіцыстыка. Мы хочам расказаць і аб маральнай чысціні савецкага чалавека, і аб раэакцыйнай сутнасці рэлігійных забабонаў, і аб бруднай барацьбе, якую вядзе супраць сацыялістычнага ладу буржуазнага ідэалогія.

Адзін з важных раздзелаў «Беларусі» — мастацтва, эстэтычнае выхаванне працоўных. Важным праблемай развіцця нашай літаратуры і мастацтва прысвечаны нашы «Гутаркі аб выкасародным і прыгожым». Цыкл артыкулаў, што ідуць пад гэтай рубрыкай, будзе прадоўжаны ў новым годзе. Мы пастараемся зрабіць матэрыялы па мастацтве больш канкрэтнымі і актуальнымі. Хочам не прпускаяць ніводнай тэатральнай прэміі, кваліфікавана разбіраючы спектаклі, удачы і промахі асобных артыстаў.

Мастацкая самадзейнасць — традыцыйны «канект» нашага часопіса. Але ён, трэба прызнацца, не заўсёды вывозіў нас: у некаторых матэрыялах аб самадзейным мастацтве выпіралі ілюстрацыі і параднасці. Хочацца пазбегнуць гэтага, пісаць больш аб надзённых патрэбах народных тэатраў, самадзейных калектываў, глыбока разбіраць іх творчасць, даводзячы, што добра і што кепска. У дапамогу самадзейнасці мыркуем даваць і артыкулы метадычнага характару.

Клопаты аб матэрыяльных і духоўных патрэбах, быццё і здароўі савецкага чалавека стаць у цэнтры ўсёнароднай увагі. «Беларусь» таксама не будзе ў баку ад гэтай важнай справы. Мы расказваем пра людзей, ад якіх залежыць добра арганізаваны быт і адпачынак працоўных, не пакінаем па-за увагай і тых, хто дапускае надбайства, абыхаваюцца да людскіх патрэб, што пакаіда, скажам, калгасная чайніка без чаю, а гарадзкія «бульбяныя» без бульбы.

Шмат карыснага павідае для чытача наша старонка «Сям'я, быт, здароўе».

Мы часта пішам аб ахове роднай прыроды. Раздзел «Прырода і чалавек» набыў выдатнасць сярод палітычных, рыбакоў, работнікаў лясніцтваў. Будзем і надалей друкаваць назіранні над жыццём лясных і водных жыхароў, выступленні супраць бракеражу. Думаем таксама паказаць дзейнасць супрацоўнікаў пастулата, які займаецца асяродковым праблемамі, работу беларускіх іхтылаваў і арнітолагаў. З дапамогай фотаматэрыялаў нашы чытачы змогуць зрабіць завоёвую экскурсію ў выдатныя мясціны рэспублікі.

Адным словам, у радзінчым плане, на наш думку, шмат новага і цікавага. Мы пільна прыслухоўваемся да голасу чытачоў, да іх патрабаванняў і стараемся, каб кожны нумар «Беларусі» вынікаў цікава, прыносіў карысць працоўнай катары і вясці.

Міхась КАЛПАЧЫНСКІ,
галоўны рэдактар
часопіса «Беларусь».

СПОВЕДЗЬ ШЧЫРАГА СЭРЦА

— А што ён там забыў? — дзякучы траўным аўтарскім дэталю. Усяго, можа, адна старонка адведзена ў трылогіі вяснавага сержанту Галубені. Пра яго гаворыцца галоўным чынам, як пра асноўнага парашульнага загаддзю баяліцы капітана Гулявіцкага. Гулявіцкі ў часе налёту гітлераўскіх бамбардзіроўшчыкаў не мае раве, каб не стралялі і гэтым не дэмастравалі яго часці, і першым хавае галаву ў бясценнае месца. Але Галубеня не жыць, каб не напішаць на спускі! Навошта ж талы збор? Як можа на ўгнана галаву, калі ворж сыпле на людзей бомбы, сячэ, прылажыць нізка над зямлёю, а кулямітаў? І Галубеня, забывшыся, як заўсёды, на Гулявіцкага, страляе на «самалёт», пакуль адзін з іх не звалываецца ад яго прылажанага агню на зямлю...

Непацвярдзана вера ў перамогу над ворагам яла. Макара Шынька на шчэкіх дарогах вайны. І заўсёды ён застанавіць самі сабою. Не ўсе героі апошніцы вытрымалі, як гаворыцца, пробу агнём. «Праведнік» Вішчэў Барташэвіч, які калісьці галававаў за выключэнне Макара Шынька з партыі, стаў рэдактарам нацыяналістычнай газеткі. П'янога Усцім Пачоска ў гады культуры асобы адзекваўся з сумленых калгаснікаў, а калі прыйшлі акупанты, пабег да іх на службу ў паліцыю. І Макара Шынька, выконваючы заданне партызанскага камандавання, прабіраецца ў звырныя лагавы для расправы са зрадчыкамі народа.

Вельмі прыкрасны і чароўны створаны ў апавесці вобраз адважнага партызанскай сувязной Тамара Шынькаўскай. У тым, што яна рабіла ў сваёй нянавісці да захопнікаў, было шмат нечаканага для Макара Шынька. Налюбага запамінаць чытач сёння ў лагерах, з якога Тамара і ён сяброўкі пад відам уяўных жонак выводзіць ташых ваеннапалонных.

Вядома, можа было б па-параніць аўтара за тое, што паасобныя карціны апошняй часткі трылогіі, галоўным чынам з партызанскага жыцця, не такія ўжо яркія, можа нават крышчак паспешлівыя. Але і тут Макара Шынька дзейнічае так, як вымушае яго характар, акрэслены аўтарам называючай поўна і пераканаўча.

Я не ставіў сабе тут залучу пісаць на кнігу вычарпальную рэзюмэ. Я хацеў толькі сказаць пра сваёй раэвіска, якая выгалаваў для натхненых творчых спраў наш савецкі лад, пра чалавека, якая так хораша і ўсебакова паказваў Раман Сабаленка ў сваім творы. Лёс Макара Шынька хвалюе, безумоўна, кожнага чытача. Апошніцы чытацтва як споведзь вялікага і шчырага сэрца.

З любоўю вышпаны Раманам Сабаленкам вобразы Пракопа Касцяна, старога камуніста Андрэя Леванюка, сакратара райкома Беларызніка. Пра адных з іх у апавесці сказана больш, пра другіх менш.

Макар ПАСЛЯДОВІЧ.

У нашай школе наладжана выстаўка твораў, якія вылучаны на атрыменне прэміі «Немагчыма без хвалювання чытаць шчырую, хвалюючую лірыку паэта, нельга не радавацца разам з ім шчасцю мірнай працы, мірнага жыцця. Кніга паэта — гэта пазычыны роздм пра наш геральчы працоўны народ, яго учарашні і сённяшні дзень, пра яго лёс — цяжкі, мужны, уснёслы, шчаслівы.

Да глыбіні душы ўзрушылі мяне і вершы з раздзела «Рур» — працуючы радкі вялікай чалавечай мужнасці і душэўнага болю.

Адным словам, менавельні спадабалася кніга «Сустрача былых кананонаў», спадабалася сваёй шчырасцю, якасцю, прастамай.

М. МЫЧКА,
вучаніца 10-га класа Савтнўскай сярэдняй школы Мадзельскага раёна.

але яны запамінаюцца, дзякучы траўным аўтарскім дэталю. Усяго, можа, адна старонка адведзена ў трылогіі вяснавага сержанту Галубені. Пра яго гаворыцца галоўным чынам, як пра асноўнага парашульнага загаддзю баяліцы капітана Гулявіцкага. Гулявіцкі ў часе налёту гітлераўскіх бамбардзіроўшчыкаў не мае раве, каб не стралялі і гэтым не дэмастравалі яго часці, і першым хавае галаву ў бясценнае месца. Але Галубеня не жыць, каб не напішаць на спускі! Навошта ж талы збор? Як можа на ўгнана галаву, калі ворж сыпле на людзей бомбы, сячэ, прылажыць нізка над зямлёю, а кулямітаў? І Галубеня, забывшыся, як заўсёды, на Гулявіцкага, страляе на «самалёт», пакуль адзін з іх не звалываецца ад яго прылажанага агню на зямлю...

Непацвярдзана вера ў перамогу над ворагам яла. Макара Шынька на шчэкіх дарогах вайны. І заўсёды ён застанавіць самі сабою. Не ўсе героі апошніцы вытрымалі, як гаворыцца, пробу агнём. «Праведнік» Вішчэў Барташэвіч, які калісьці галававаў за выключэнне Макара Шынька з партыі, стаў рэдактарам нацыяналістычнай газеткі. П'янога Усцім Пачоска ў гады культуры асобы адзекваўся з сумленых калгаснікаў, а калі прыйшлі акупанты, пабег да іх на службу ў паліцыю. І Макара Шынька, выконваючы заданне партызанскага камандавання, прабіраецца ў звырныя лагавы для расправы са зрадчыкамі народа.

Вельмі прыкрасны і чароўны створаны ў апавесці вобраз адважнага партызанскай сувязной Тамара Шынькаўскай. У тым, што яна рабіла ў сваёй нянавісці да захопнікаў, было шмат нечаканага для Макара Шынька. Налюбага запамінаць чытач сёння ў лагерах, з якога Тамара і ён сяброўкі пад відам уяўных жонак выводзіць ташых ваеннапалонных.

Вядома, можа было б па-параніць аўтара за тое, што паасобныя карціны апошняй часткі трылогіі, галоўным чынам з партызанскага жыцця, не такія ўжо яркія, можа нават крышчак паспешлівыя. Але і тут Макара Шынька дзейнічае так, як вымушае яго характар, акрэслены аўтарам называючай поўна і пераканаўча.

Я не ставіў сабе тут залучу пісаць на кнігу вычарпальную рэзюмэ. Я хацеў толькі сказаць пра сваёй раэвіска, якая выгалаваў для натхненых творчых спраў наш савецкі лад, пра чалавека, якая так хораша і ўсебакова паказваў Раман Сабаленка ў сваім творы. Лёс Макара Шынька хвалюе, безумоўна, кожнага чытача. Апошніцы чытацтва як споведзь вялікага і шчырага сэрца.

З любоўю вышпаны Раманам Сабаленкам вобразы Пракопа Касцяна, старога камуніста Андрэя Леванюка, сакратара райкома Беларызніка. Пра адных з іх у апавесці сказана больш, пра другіх менш.

Макар ПАСЛЯДОВІЧ.

У нашай школе наладжана выстаўка твораў, якія вылучаны на атрыменне прэміі «Немагчыма без хвалювання чытаць шчырую, хвалюючую лірыку паэта, нельга не радавацца разам з ім шчасцю мірнай працы, мірнага жыцця. Кніга паэта — гэта пазычыны роздм пра наш геральчы працоўны народ, яго учарашні і сённяшні дзень, пра яго лёс — цяжкі, мужны, уснёслы, шчаслівы.

Да глыбіні душы ўзрушылі мяне і вершы з раздзела «Рур» — працуючы радкі вялікай чалавечай мужнасці і душэўнага болю.

Адным словам, менавельні спадабалася кніга «Сустрача былых кананонаў», спадабалася сваёй шчырасцю, якасцю, прастамай.

М. МЫЧКА,
вучаніца 10-га класа Савтнўскай сярэдняй школы Мадзельскага раёна.

Дыскусія — гэта дыскусія. І дзеля таго яна вядзецца, каб былі адкрыты і шчыра выказаны самы розныя, а часам і супрацьлеглыя думкі і погляды.

Вельмі добра, што мы так шчырока і ўсебакова абмяркоўваем у друку літаратурныя творы, вылучаны на атрыменне прэміі імя Янкі Купалы і імя Якуба Коласа. Будзем спадзявацца, што імяна талке абмеркаванне і дапаможа журцы прамяжы выбраць з даволі вялікага спіса твораў самае вартаснае і цікавае...

Я не маю, вядома, ніякіх прэтэнзій да М. Жукава за тое, што ён выказаў сваю асабістую думку ледзь не на ўсім спісе вылучаных твораў (Мне «за» і «супраць», «ЛІМ» ад 18 снежня г. г.) «Мог, канешне, гэтак не «распыліцца», а больш грунтоўна і падрабязна пафармаваць аб адым-адным творы. Мог абясцісі і без самаўнікальных нязнасцў, накітаваць: «На мае дэталістэцкія меркаванні...» А зрэшты, усё гэта і не так важна. Важна іншае: недаравальна тое, які М. Жукаў дазваляе сабе ў адносінах да адной кнігі — кнігі М. Луканіна «Колас раскавае пра сабе».

Тут адважыцца даць нейкі рэчы. Пачнем хачь б з такой акалічнасці. М. Жукаў лічыць, што кніга М. Луканіна павінна быць выключана са спіса «спрэчлівага» на той падставе, што асобным выданнем яна выйшла ў 1964 годзе (напомніце: кніга друкавалася ў часопісе «Полымя» ў 1963 годзе і таму, як мяне здаецца, яна мае права «спрэчлівацца»).

Здавалася б, пасля таго, як М. Жукаў вырашыў такім чынам чыста фармальна бок справы, яму ўжо і не патрэбна было вяртацца да кнігі: па статыту не паходзіць і ўсё... Дык не, М. Жукаў выказвае свае адносіны да кнігі М. Луканіна і робіць гэта, на маю думку, не вельмі ўдала. Ён піша: «Што ж датычыцца цікавай і свеаеаблівай кнігі М. Луканіна «Колас раскавае пра сабе», то прэмію за яе трэба было б прысудзіць хутэй за ўсё самому Коласу...»

Скарыстаўшы выпадак, каб сказаць: кніга М. Луканіна вартая прэміі імя таго, каму яна прысвечана, пра каго напісана.

Рыгор БЯРОЗКІН.

Калі дэпісаць гэты водрук, я атрымаў газету «Літаратурнае агляда», адкуль даведзўся, што кніга М. Луканіна «Колас раскавае пра сабе» перакладзена на рускую мову і выдана ў выдвецтва «Советскі пісатель». Хочацца сказаць:

— У добры час! Шырокі табе шыкі, хораша, цікава, керсна кніга!

Яўг. ЗАМЕФЕРЛІ, настаянік.

Ул. БОГАН. г. Барысеў.

Спору ў працы, дарагі паэты!

Нельга без хвалювання чытаць вершы, сабраныя ў гэтай кнізе. Скажы так: усё іх можна паставіць у адзін рад лепшых узорав пачатковай публіцыстыкі і выкажывальнай лірыкі. Што іі радок — гэта бліскучы пласці антрытуці, сагрэты дзілом пазывных дэтонаў і сэрца.

Ярка і прайнівае малое паэт маршын роліага беларускага крваю, партреты шахцёраў Салгерска і Дабоса, славяць радасць вольнай працы. Частады ўспамінае перажытае, той час, калі ён быў заціян і вольным у цэму рурскіх вузальных капіталіў. Пудам застаўся жыць, прайшоўшы ўсе крогі фашысцкага пекла і ён сёння гаворыць нам суровую, мужную праду:

Я той, хто жыў між мёртвых.
Добрыч!
Паміні справілі па ім:
Без вестак я прапаў аднойчы
І пахаваў яго раз жывым.
І моцны гэтыя світалы
Вам секлі золата пласты,
Ад лугу самі залатыя...
Я знаю рай ваш залаты.

Кніжка паэзіі М. Аўрамчыка «Сустрача былых кананонаў» — прымётна і яна ў беларускай паэзіі. Я з радасцю далучаюся да тых шматлікіх галасоў, якія «за» кніжку М. Аўрамчыка, і кажу:

— Спору няма ў працы, дарагі паэты!

В. ЛАУРЫНОВІЧ,
настаянік.

Вабрускі раён.

НЕ МАГУ ПАГАДЗІЦЦА

Дзіўна: цікава і свеаеаблівай кніга М. Луканіна, але сам аўтар і не з'яўляецца, як быццам, аўтарам, не мае, так сказаць, ніякіх заслуг у тым, што кніга цікава і свеаеаблівай.

Можа, М. Жукаў хоча сказаць: заслуга М. Луканіна талкі — ў тым, што ён акуратна, як сумленны інтэр'юер, запісаў Коласа? Напраўліна гэта, несправядліва!

Прывеззеныя М. Луканіным выказванні Якуба Коласа аб жыцці, аб людзях, аб літаратуры, яго ўспаміны пра ўласнае жыццё, пра тое, які пісаўшы душоўны творы, маюць для нас сапраўды агромністае значэнне. Але хіба толькі гэта ёсць у кнізе Луканіна, хіба яна — магнітафонная стужка, з яна іспраўдзіць? Не, кніга М. Луканіна — кніга пра вялікага наядунага пісьменніка, грамадзяніна, філосафа, і характар Коласа (імяна характар а не проста расказчык) жыўе ў кнізе ва ўсёй сваёй усёбаковасці, ва ўсім гатунці «сталоных» і «прыватных» рысаў, ва ўсёй «аб'ёмнасці», як і належыць у сапраўднай літаратуры жыць і дзейнічаць паважана і адкрытаму мастаком чалавечаму вобразу.

М. Луканін не «пераказвае» механічна Коласа, ён і малое яго ўспамінае, у самых разнастайных уземаадносінах з людзьмі. М. Луканін дае разгорнутую і вельмі змястоўную сваю канцэпцыю жыцця і творчасці Я. Коласа, канцэпцыю, якая, не з'яўляючыся літаратурнаўзнаўствам альбо ўласна мемуарамі, змяшчае ў сабе і адно і другое, і яшчэ лірыку жыцця пацучы, і яшчэ хвалюванне пракніклага чытача коласавскай твораў, і яшчэ дапытлівасць запікаўленага даследчыка, і многае іншае, што робіць кнігу М. Луканіна сапраўды цікавай і свеаеаблівай, толькі не ў тым сэнсе, які ўключае ў гэтыя паняціі М. Жукаў.

Скарыстаўшы выпадак, каб сказаць: кніга М. Луканіна вартая прэміі імя таго, каму яна прысвечана, пра каго напісана.

Рыгор БЯРОЗКІН.

вы, звыры, а не людзі», выклікае дружныя виллашчэсця гледаючы. Яна, бядзі, сама моцная ў спектаклі. Варта толькі параніць артыста, каб ён больш дакладна і паслядоўна правёў лінію раскрыцця, разгаворнае жыццё, які развіваецца ў душы Міхалы, паколькі нельга, зыхпаляючыся іграй у жыццё і балатура, ён гэтую лінію траціць. Але галоўная бяда ў тым, што барацьба Васіля за Міхалю не знаходзіць мэты і скіравана ў пустату, бо Міхалі ў выкананні Ю. Сідарава нікога — ні Клаву, ні Нюру — не кажае. Артыст пазбаўляе вобраз Міхалы галоўнага — пацучы, эмоцый, кахання. Ён вельмі празічыны, рамяналістчыны, а п'еса ж — хачь б па сюжэту — пра вялікае каханне Міхалы да Клавы і пра ўяўнае каханне яго да Нюры. Мы не верым, што такі Міхалі выклікае ў дзень вяселля з Нюрай на спатканне Клаву. Важнейшая для Міхалы і культурнацыйная для спектакля сцэна спаткання Міхалы з Клавай праходзіць сумна, унутрана пуста. «Калі ёсць хвалюванне, дык вы ў мастацтве, калі няма, дык вы побач з мастацтвам», — гаварыў М. Тарханав.

Не верым мы ў тое, што кахзе Міхалі Клава Камаева (Т. Былінская), ёй цяжка любіць такога ж прызачінага — Міхалю. Да таго ж вобраз Клавы ў выкананні П. Былінскай недастаткова адрэслена, пазбаўлены ідыліі, вольных рыс. У сцэне спаткання з Міхалем рэжысёр паставіў яе ў белай сукенцы, з белай прычоскай на фоне белага шчыта. Дрэзна ўспрымальна зракова, без напэўна пацучы, яна пазбаўляе прычынна ў каханні Міхалю выразнасці. І кахання... не адбылося. А калі не адбылося кахання Клавы і Міхалы, дык чаго шуміць Васіль і навошта ламаць вяселле з Нюрай?

Абмяжоваў свае магчымасці ў гэтым спектаклі Я. Палосін. Намалаваўшы аблічча аб'явілага прастачка, які выклікае сімпагні публікі, ён не надзяўся Салава ніякімі рысамі сучаснасці. У двух першых актах існуе ён у гэтым абліччы, не закладчытыя ў падрыхтоўку да вяселля,

ні канфіліктаў, які ўзнік і нарастае ў жыцці яго дачкі. З адвольным гуаркам гаворыць ён і пра пакупку селядзі, і пра каханне да сваёй Александры Іванавы. Толькі ў трыці акце занепакоўся ён тым, што, адважыцца. Але позна! Ні неспачка, ні верныя наводніцы ў фінале спектакля не пераканаюць, бо не з'яўляюцца вынікам развіцця характара. Салаў цікавейшы і больш складаны, чым дзівакаваты прастачок.

Не да канца раскрытае сутнасць вобраза Міхалы артыст Ул. Багалеўскі. Ён як бы баіцца вынесці прыгавор шкоднай і ўчыне, усё чэз змяшчаючы словы і ўчыны Міхалы, з-за чаго вобраз траціць маштаб і выкрываючы пафас. А п'еса ж В. Рована якраз і моцная грамадзянінскі пафасам барацьбы за чысціню чалавечы адносіны, супраць крывадушнасці і лжы ва ўсіх іх праявах.

Такія пралікі спектакля па акцёрскай лініі. Але мы гаварылі ўжо, што ў спектаклі ёсць цікава створаныя вобразы. Тут побач з Ю. Сідаравым у першую чаргу, на нашу думку, трэба адзначыць М. Ключнікава, якія праўдзана, унутрана напобуна і ў агульным перададзены стварэне складаны вобраз Нюры Салавай. Яе Нюра — дзівачка, якая цяжка перажывае сваё гора, але зольна знайчы ў сабе сілы для разрыву з Міхалем, каб атрымаць тым самым маляраўна перамогу не толькі над сабой.

Па-сваёму пераканаўчы, на наш погляд, вобраз Май Муханай стварэе Б. Масумін. Яна малое сваю геральчыні яркімі, вострымі штрыхамі. Дастаткова дарослая Мая, дэманструе нейкую сваю перавагу над іншымі (сіла характара, знежня кідкасці), і таму яе «філасофія», яе ўчыны ўключаюць асабліва небяспечныя.

Артыстка Е. Біркова, малюючы Рыту мяккімі фарбамі, паказвае яе інтэлігентнай, унутрана замкнёнай. Рыта хавае глыбока ўнутры сваю драму, і толькі ледзьве прыкметная нервознасць выдае не сапраўднае імя. Скажа толькі, што ў споведзі перад Нюрай яна раскавае гісторыю сваёга замужства як бы для сябе,

у парадку ўспамінаў, а не для Нюры. Запамінаецца Менадзір Мікалаевіч у выкананні І. Жарава.

У агульным гуанні спектакля прыгудзана лірычная лінія п'есы. Маладзёжная вечарынка залішне зышкне камедыяльна. Пазбаўлена лірыкі, гэтай сілы вядзецца трыбаўтай. Дзіўна лірычная песня ў выкананні спявачкі Зынінай, увезлена ў спектакль, мала памагае стварэнню лірычнай атмасферы, а паўторная некалькі разоў — і ўвогуле здаецца нязойлай. Наўдалым нам здаецца і афармленне спектакля. У ім няма арганічнага спалучэння жывапіснага задніка (хутэй падобнага на возера, чым на Волгу) з аб'ёмнымі дэталю. Умоўныя белыя шчыты незразумела навошта паставлены. Касцюмы па гаме колераў выдлавоўны, выгалаюць як бытавыя. Яны не тэатральна, невыразныя.

Тое, што зроблена ў гэтым спектаклі рэжысёрам-дыпламанам, вартанаўчай азіцкі ў дыпламе. Але гэта малавата для спектакля сталічнага тэатра. А калі ўжо тэатр узняў на сабе адказнасць за спектакль і за дыпламака, дык наўдала трэба было аказаць рэжысёру і большую дапамогу, а да спектакля аднесціся з большай патрабавальнасцю.

